

Οι άνθρωποι χρειάζονται «όραμα»

Ξοδεύουν πιο
πολύ χρόνο
προγραμματίζοντας
ένα διήμερο weekend
από ό,τι τη ζωή τους!

Με σύνθημά του το όραμα, το πάθος, τις αρχές και τις αξίες, ο Γιάννης Καλλογεράκης Γενικός Διευθυντής και εκπαιδευτής της JMK Ltd - Anthropocentric Corporate Training, μίλησε στο HR Professional για τα 25 χρόνια πορείας του στο χώρο της εκπαίδευσης, σε Ελλάδα και εξωτερικό.

HR Professional: Κύριε Καλλογεράκη, πρόσφατα, γιορτάσατε τα 25 χρόνια λειτουργίας της JMK. Αν σας ζητούσα να μας καταθέσετε κάποια αποστάγματα από τη μεγάλη πια εμπειρία σας, ποια θα ήταν αυτά;

Γιάννης Καλλογεράκης: Θα σας έλεγα ότι στις μέρες μας οι εργαζόμενοι είναι "overtrained", αλλιώς "underdeveloped". Έχουν δηλαδή **πλεόνασμα μόρφωσης**, αλλιώς **έλλειμμα παιδείας**. Η αγορά γέμισε M.B.As και Ph.Ds, που όμως πολύ φοβάμαι πως δεν αντιστοιχούν ανάλογα σε ειδικό βάρος εσωτερικής ενδυνάμωσης και προσωπικής αναβάθμισης. Χωρίς να θέλω να υποβαθμίσω τίποτα και κανέναν, μου έρχονται όλο και πιο συχνά στο μυαλό τα λόγια ενός μοναχού που με άφησε κάποτε άφωνο με μια του τοποθέτηση: «Γιάννη, το γεγονός ότι κάποιος έχει διδακτορικό θεολογίας, δε σημαίνει ότι θα πάει στον παράδεισο»... Εδώ εγείρεται η ερώτηση: Τα ξέρει, τα κάνει;

Κατάγομαι από ένα από ένα πολύ μικρό χωριό της Κρήτης (Νιπιδιότις). Παρατηρώ, λοιπόν, εκεί τους αγρότες που ενώ ψεκάζουν αμπέλια και ελιές, τα ζιζάνια βρίσκουν τρόπους να μεταλλήσουν και να προκύπτουν ανθεκτικότερα, στα συνεχώς ισχυρότερα φάρμακα. Κάπως έτσι παρατηρώ τα τελευταία χρόνια στα σεμινάρια μου, Έλληνες αλλιώς και ξένους εργαζόμενους, να έχουν γίνει πλέον τόσο «στοχευμένα έξυπνοι», ώστε να κάνουν πια όχι αυτό που πρέπει για την επιχείρηση, αλλά αυτό που ξέρουν ότι θέλει ο διευθυντής ή ο εκπαιδευτής τους, προκειμένου να γίνουν κι αυτοί «ανθεκτικότεροι».

Και πρόκειται, σας διαβεβαιώ, για άτομα και μορφωμένα και επιμορφωμένα. Εκπαίδευση προσφέρουν πολλοί, αλλά λίγοι είναι εκείνοι που επιτυγχάνουν πραγματική ενδυνάμωση. Πολλές εταιρείες εκπαιδεύουν, μαθαίνουν τα στελέχη τους, αλλά δυστυχώς δεν τα πείθουν να κάνουν πράξη αυτή τη μάθηση. Οι άνθρωποι γυρίζουν πίσω και πράττουν τα ίδια που έκαναν πριν, με τον ίδιο (ίσως δε και εσφαλμένο) τρόπο.

Κι εδώ θέλω να τονίσω το σημείο που μας διαφοροποιεί στη JMK. Έχουμε βρει τον τρόπο να δουλεύουμε με τη βαθύτερη σκέψη των ανθρώπων, τις ψυχές των ανθρώπων, να ενεργοποιούμε ευαίσθητες χορδές, που ωθούν τους εκπαιδευομένους μας σε ποιοτική ανασυγκρότηση των προτεραιοτήτων τους.

Παρέχουμε, βεβαίως, εξειδικευμένη γνώση, αλλά με τέτοιο τρόπο, που αγγίζει το θυμικό και συγκινησιακό τους υπόβαθρο, γιατί μόνο τότε οι άνθρωποι παίρνουν ουσιαστικές αποφάσεις και τις κάνουν πράξη. Ξέρετε, οι άνθρωποι ξεχνούν γρήγορα αυτά που τους είπες, ξεχνούν επίσης κι αυτά που έκανες, δεν ξεχνούν όμως ποτέ τον τρόπο που τους έκανες να αισθανθούν.

Για αυτό, μπορώ περήφανα να πω ότι εμείς στην JMK «παράγουμε» παιδεία και θεμελιώνουμε εργασιακή κουλτούρα. Δε μας «ακούν» αλλιώς, αλλά μας «αισθάνονται»!

HR P: Η JMK το διδάσκει, αλλά αν και «θαυματοουργοί», είστε μια μικρή εταιρεία. Δεν μπορείτε να τους εκπαιδεύσετε όλους. Τι προτείνετε για την ευρύτερη δημιουργία και εδραίωση αυτής της παιδείας;

Γ. Κ.: Να ξεκρεμάσουν από τους τοίχους των εταιρειών τα κάδρα που αναφέρονται στο όραμα, το ήθος, τις αρχές και τις αξίες και να τα κάνουν ανθρωποκεντρικά σεμινάρια. Τουλάχιστον μια φορά το χρόνο οι εργαζόμενοι πρέπει να ενδυναμώνονται και να υποστηρίζονται, να ανατροφοδοτούν τα ψυχικά και τα πνευματικά τους αποθέματα. Καταντήσαμε στην Ελλάδα - κι όχι μόνο- να βάζουμε σε ωραίες κορνίζες, αυτά τα σημαντικά, που έχουμε χάσει επί της ουσίας. Για να έχει ένας εργαζόμενος εργασιακή κουλτούρα και εργασιακή

της Έλενας Καραμποϊκί, ekaraboiki@bousias.com

συνείδηση, πρέπει να του τη δημιουργήσεις, (να τον κάνεις να αφήσει πίσω του την παλιά) να του ορίσεις την καινούρια και συνεχώς να τη στηρίζεις θετικά και δημιουργικά. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα. Οδηγώ στην Αγγλία και πάνω τον εαυτό μου να σταματάω σε κόκκινο φανάρι, 2 η ώρα τη νύχτα σε ένα απομακρυσμένο χωριουδάκι, που δεν περνάει ψυχή, δε με βλέπει κανείς κι ούτε λόγος για άλλο διερχόμενο αυτοκίνητο. Σταματάω, όμως, και περιμένω... Να μην αναφέρω τι κάνω στην Ελλάδα σε αντίστοιχη περίπτωση, γιατί νομίζω όλοι το γνωρίζουν... Αυτό συμβαίνει γιατί η Αγγλία έχει κατακτήσει ένα

κώδικα συμπεριφοράς και ένα πλαίσιο κανόνων, σεβαστά σχεδόν από το σύνολο. Σεβαστά, όμως, όχι στο γράμμα τους αλλά στην ουσία τους. Με ουσιαστική εκπαίδευση, από τα σχολικά ακόμα χρόνια, ο Άγγλος έχει αντιληφθεί βαθιά το γιατί πρέπει να κινείται έτσι και είναι ο ίδιος ο ήσυχος που το επιβάλλει σε εαυτούς και επισκέπτες.

Ο Έλληνας κατά τη γνώμη μου, χρειάζεται ένα πλαίσιο εργασιακής ηθικής, να πειστεί, να εμπνευστεί και να βλέπει τους «ηγέτες» του να το τηρούν. Να είστε βέβαιοι ότι θα το σεβαστεί, γιατί διαθέτει την ικανότητα και, κυρίως, το ελληνικό φιλότιμο. Μια λέξη που όσο κι αν ακούγεται γραφική είναι αληθινή και μας καθορίζει ως λαό. Οι εταιρείες οφείλουν να εμπνεύσουν τους ανθρώπους τους και να είναι βέβαιες ότι εκείνοι θα τους ανταποδώσουν στο πολυπληθές.

HR P.: Υπάρχει άραγε συνταγή για επιτυχημένη και αποτελεσματική εκπαίδευση;

Γ. Κ.: Αν και δεν είμαι άνθρωπος των συνταγών, στην περίπτωση αυτή θα πω ότι υπάρχει. Και ονομάζεται **ενδιαφέρον για τον άνθρωπο**. Ας κάνουμε τους ανθρώπους μας επίκεντρο της προσοχής και του ενδιαφέροντός μας. Ας ξεκινήσουμε από το στενό μας οικογενειακό και φιλικό περιβάλλον και ας προχωρήσουμε και στο εργασιακό.

Ακούστε τους ανθρώπους γύρω σας. Η πιο ενδιαφέρουσα ερώτηση που υπάρχει είναι το «Γιατί το ήες αυτό;» ή «Εσύ τι νομίζεις;»

Οι εταιρείες ψάχνουν για λύσεις σε περίπλοκα συστήματα και στομφώδεις μεθοδολογίες και ξεχνούν να ακούσουν τον πυρήνα τους, τους ανθρώπους τους. **Το μυστικό της επιτυχίας, δε θα κουραστή ποτέ να το ήλω, είναι η ανθρωποκεντρική εκπαίδευση.**

Ξέρετε δεν υπάρχουν εργαζόμενοι λιγότερο ή περισσότερο ικανοί. Υπάρχουν απλά εργαζόμενοι λιγότερο ή περισσότερο έτοιμοι να αυτοπαρακινηθούν και να γίνουν εντυπωσιακά δημιουργικοί. Και όλοι μπορούν να γίνουν εντυπωσιακά δημιουργικοί. Αρκεί κάποιος να τους εξηγήσει και να τους πείσει για το λόγο. **Και η ανθρωποκεντρική εκπαίδευση τους πείθει.**

Τους πείθει γιατί τους βάζει στο κέντρο της προσοχής, παρέχοντάς τους τρόπους να διαχειριστούν προβλήματα, άγχη, αδιέξοδα. Τους πείθει γιατί τους βοηθά να αντιληφθούν ότι η θετική εργασιακή κουλτούρα, αναβαθμίζει πρώτα τους ίδιους και μετά την επιχείρησή.

Τους πείθει ότι αυτοί, οι ίδιοι είναι η επιχείρηση.

Κι αν ενεργοποιηθούν και γίνουν δημιουργικοί, παραγωγικότεροι και πιο αποτελεσματικοί θα ωφεληθούν πρώτα τους εαυτούς τους και ύστερα τον εργοδότη τους.

Μέσω της ανθρωποκεντρικής εκπαίδευσης οι άνθρωποι μαθαίνουν να ταυτίζουν την προσωπική τους ευτυχία και ευημερία με την ευημερία και την πρόοδο του εργασιακού τους περιβάλλοντος. Και προς Θεού μην πάει το μυαλό σας σε συστήματα εκμετάλλευσης της ανθρωπίνης ευαισθησίας.

Εδώ μιλάμε για σύμπληυση συμφερόντων, για διμερή φροντίδα και αμοιβαία προσφορά. Αυτή, λοιπόν, η εκπαίδευση μπορεί να είναι αποτελεσματική και αυτές οι εταιρείες που στόχο τους έχουν την ποιοτική αναβάθμιση του ανθρώπινου κεφαλαίου τους είναι αυτές που έχουν τις πλείστες πιθανότητες να μεγαλοεργήσουν.

HR P.: Σας «κατηγορούν» για τις αναφορές σας σε θέματα θρησκευτικού χαρακτήρα. Άλληωστε στα σεμινάρια συχνά λαμβάνουν μέρος, αλληθόρθοι, άθροισμα κ.λπ. Τι δουλειά έχει ο Θεός με τις business; Και ρωτώ, γιατί ως γλωσσόν εκπαιδεύετε και στο εξωτερικό όπως το Ισραήλ, την Τουρκία, την Αλβανία. Τι απαντάτε και τι μας συμβουλεύετε;

Γ.Κ.: Όσον αφορά το εξωτερικό, η λέξη που με χαρακτηρίζει και με αντιπροσωπεύει είναι μία: «σεβασμός». Και κυρίως σεβασμός στη διαφορετικότητα. Άλλωστε οι αναφορές μου δεν είναι εστιασμένες σε δόγματα, αλλά σε θρησκευτικές αρετές, που ξέρουμε όλοι καλά ότι είναι ταυτόσημες για όλες τις θρησκείες του κόσμου.

Η αγάπη και το καλό, η ηθική και η δημιουργία δε μιλούν ξένες γλώσσες, ούτε φέρουν σφραγίδες από θρησκευτικές συνόδους. Αν σκεφτούμε και θέσουμε ως γνώμονα το καλό, την αγάπη, το σεβασμό (προς τον εαυτό μας και τους άλλους) να είστε βέβαιοι ότι όλοι στα ίδια θα καταλήξουμε.

Αναφέρομαι σε "business ethics" με την ονομασία "professionalism", δηλαδή επαγγελματισμός, που διέπεται που εργασιακή ηθική. Ειλικρινά δεν μπορώ να αντιληφθώ πού είναι το πρόβλημα αν εγώ προσυπογράφω και πρεσβεύω κάτι που το έχει ήδη πει ο Βούδας, ... ο Κούδας, ο Ιησούς Χριστός, ο Μ. Βασίλειος ή ο Σωκράτης.

Και, επίσης, αδυνατώ να καταλάβω γιατί οι Νεοέλληνες καμαρώνουμε για τα λεγόμενα του Σωκράτη (και καλά κάνουμε) και δε δεχόμαστε

τα λεγόμενα του Αγίου Νεκταρίου ας πούμε, ή του Γέροντα Παΐσιου. Σε όλες τις περιπτώσεις πρόκειται για φωτισμένους ανθρώπους.

Συχνά, όμως, κάτι που έχει τις ρίζες του στη θρησκεία, δηλαδή στην αγάπη, πονάει στην υλοποίησή του. Είναι αυτό που σοφά ήγει ο λαός, «όποιος δε θέλει να ζυμώσει (δύσκολη δουλειά), 10 μέρες κοσκινίζει (εύκολη δουλειά)».

Δεν πιστεύω, λοιπόν, ότι κάποιος θίγεται από τη θρησκευτική υφή της οποιας προτροπής μου, αλλά από τη δυσκολία του να θέσει σε πράξη αυτά που προτείνω.

Ναι, είμαι χριστιανός ορθόδοξος κι αυτό με προσδιορίζει όχι στη βάση της θρησκοποίησης, αλλά ως ένας κώδικας αρχών και αξιών, που με βοηθά να αυτοπροσδιοριστώ.

Εύχομαι όλοι να βρουν τον αντίστοιχο δικό τους κώδικα για να δομήσουν την εσωτερική τους γαλήνη και είμαι βέβαιος ότι θα συναντηθούμε σε κοινά σημεία, αφού θα έχουμε κοινές αναφορές.

Άλλωστε, όπως ήδη είπα, το σύνολο των φιλοσοφιών που προσβλέπουν στο θετικό, συγκλίνουν. Και για να θυμηθούμε και το μεγάλο Καζαντζάκη: **«Ρώτησα τη μυγδαλιά, τι είναι Θεός και 'κείνη άνοιξε...»** Αν τώρα κάποιος δεν το καταλαβαίνει, δε φταίει ο Καζαντζάκης...

Ο σημερινός εργαζόμενος, συχνά στερείται προσωπικού οράματος. Ξοδεύει πιο πολύ χρόνο να προγραμματίσει ένα Σαββατοκύριακο, τις διακοπές του, ένα corporate event, από ό,τι τη ζωή του.

Σιγά-σιγά εγείρονται ερωτηματικά, απογοητεύσεις με έλλειψη στόχου και σημείου αναφοράς. Ένα σημείο αναφοράς, μια θρησκεία, μια φιλοσοφία είναι πολύ πιο ισχυρά, από το να ζει κάποιος αόριστα ή τη ζωή ενός άλλου!

Σε όλο τον κόσμο συναντώ ανθρώπους «χαμένων» ή ανθρώπους που έχουν κάποιο μπουσουλάκι. **Προσωπικά, έχω ταχθεί να βοηθώ στον αυτοπροσανατολισμό των ανθρώπων.**

Αυτό το επάγγελμα, αξίζει να το κάνει κανείς, μόνο και μόνο για να αντικρίσει τα βλέμματα εκείνων που φεύγουν από ένα σεμινάριο και αισθάνονται ότι έχουν βοηθηθεί έστω και στο παραμικρό. **Το να βλέπεις ότι βοηθάς κάποιους ανθρώπους είναι απίστευτη πηγή χαράς και ενέργειας. Σε κάνει να θέλεις να προχωρήσεις και να γίνεις ακόμα καλύτερος για σένα, γι' αυτούς, για ένα καλύτερο αύριο. HR**

Οι άνθρωποι ξεχνούν γρήγορα αυτά που τους είπες, ξεχνούν επίσης κι αυτά που έκανες, δεν ξεχνούν όμως ποτέ πως τους έκανες να αισθανθούν.

